

LIBRIS

PATRICIA WILSON

We know
books

Nu plânge pentru mine

Traducere și note de
BOGDAN VOICULESCU

 UNIVERS

Capitolul 1

Creta, în prezent

Satul Amiras era nemișcat, ca un teatru care așteaptă ridicarea cortinei. Dogoarea se înălța tremurătoare din străzile pavate cu piatră. În fața *kafenionului*, scaunele goale erau împrăștiate în grupulețe printre mesele pătrate. În fața supermarketului închis, saci din pânză pentru măslina erau atârnați deasupra unor lăzi cu cartofi și legume, protejându-le de puternica lumină mediteraneeană.

O turmă de capre mițoase se adunau în umbra bisericii din vârful colinei. Preț de câteva secunde, zăngănitul surd al tălăngilor lor a întrerupt pacea și liniștea orelor de siestă.

În partea de jos a satului, o ușă albastră s-a deschis scârțâind și o femeie de vârstă mijlocie, cu șolduri late, a pornit repede în sus pe străduțele înguste. În umbra unei plante de bougainvillea, o pisică albă și costelivă a adulmecat aerul și a mijit ochii la femeie.

Înăuntrul uneia dintre căsuțe, un cuplu de bătrâni stătea la fel de nemișcat și de tăcut precum pereții de piatră. O cruce atârna deasupra unei icoane în culori țipătoare întruchipându-l pe Sfântul Gheorghe. Atenția martirului părea distrasă de la răpunerea balaurului de un obiect aflat în camera de zi. Fotografii, scrisori și suveniruri se revărsau dintr-o cutie de bomboane de ciocolată așezată în centrul unei mese rotunde și scunde.

Bătrâna, Maria, a întins mâna după o fotografie decolorată în care Poppy își ținea pruncul în brațe. A contemplat imaginea și și-a amintit ultimele cuvinte ale lui Poppy, care păreau să-i răsune aieva în urechi, deși trecuseră decenii întregi.

Uită de mine, mamă. Uită că am existat.

O rază de lumină s-a revărsat prin fereastră, învăluind mâinile pline de cicatrici ale Mariei: urme înfiorătoare lăsate de incendiu. Fusese nevoie de mult timp pentru ca rănilor să i se vindece.

Chipul ei zbârcit s-a încruntat hotărât.

— Le voi scrie, Vassili, i-a spus ea bătrânului cu chip de Einstein așezat lângă șemineu. Mă poate ajuta Voula.

A pus fotografia la loc și a închis cutia.

— Dumnezeu își pierde răbdarea și m-am săturat de toată povestea asta.

Și-a făcut cruce de trei ori și și-a împreunat degetele artritice, ca pentru rugăciune. Vassili a dat din cap, ca și când ar fi înțeles-o, dar trecerea anilor îi domolise durerea. Și-a lăsat mătâniile de chihlimbar și s-a apropiat de ea încet.

— Nu îți bate capul cu trecutul mort, bătrâno.

A sărutat-o pe frunte. În ciuda cuvintelor lui, scenele din trecut s-au revărsat în mintea Mariei.

— Nu pot să uit, a șoptit ea, holbându-se la stafiile înghesuite în încăperea văruiță.

Vassili i-a urmărit privirea, fără a-i vedea pe cei care îi tulburau liniștea.

Observându-i deruta, Maria s-a gândit că ar fi fost bine dacă bătrânețea i-ar fi luat mintea. Regretele nu-și mai aveau rostul. Venise vremea iertării și, înainte de a muri, Maria spera să atingă obrazul copilei lui Poppy.

— Angelika are dreptul să afle adevărul, bătrâne, e nepoata noastră.

— Mamă, Papa, v-a sosit cina.

Voula a dat buzna în căsuța și perdeaua multicoloră pentru muște a fâlfâit în jurul rochiei ei negre și spălăcite. Femeia a zâmbit ca un gargui prietenos, sprijinind o cratiță pe burtă.

— Nu mai țipa, Voula, n-am surzit, a spus Maria.

Vassili și-a făcut mâna căuș după ureche.

— Ha? Ce? Ah, mâncarea. N-ai adus și ceva friptură? Tare aș vrea să se termine odată postul ăsta al Paștelui. Parcă deja miros friptura de miel.

A șontăcăit până la masa din bucătărie.

— Mai sunt doar câteva zile până la Paște, Papa. V-am făcut ardei umpluți. Beți un pahar din vinul făcut de Demitri?

Voula a aranjat tacâmurile zgomotos și a ajutat-o pe Maria să se ridice din fotoliu.

— Mai aveți nevoie de ceva? a întrebat ea, turnând în pahare *kras*¹ roșu și tulbure și servindu-le masa.

Maria a tăiat un ardei verde, s-a aplecat asupra farfuriei și a mirosit mâncarea.

Voula și-a încetat mișcările agitate și a privit-o pe Maria gus-tând din umplutura de orez aseasonată cu mirodenii, stafide și semințe de pin. Văzând că încuviințează din cap aprobator, Voula a respirat ușurată și a zâmbit.

— Vreau să le scriu lui Poppy și Angelikăi, a spus Maria fără ocoliș.

Voula a holbat ochii. S-a uitat în jur și apoi la Vassili, care mânca lacom.

— Ești sigură, mamă? a întrebat ea, spunând apoi în șoaptă: Dacă o luăm de la capăt cu problemele, după atâția ani? Nu-i mai bine să uităm? N-avem cum să înviem morții.

¹ Vin nediluat (n.tr.).

— Nu, a spus Maria cu chipul încordat și subțire pe deasupra legumelor colorate. M-am hotărât.

* * *

A doua zi, Voula a întrebat:

— Cum vrei să începem scrisoarea, mamă?

Aștepta cu creionul deasupra unui caiet de exerciții pentru copii. Maria a mormăit.

— M-am gândit ore în șire. Începutul e cel mai dificil. Dacă nu-i perfect, vor face scrisoarea ghemotoc și o vor arunca. Avem o singură șansă, Voula. Mai bine adresăm plicul Angelikăi și punem în el ambele scrisori. Altfel, mă tem că mama ei îl va rupe fără să-l deschidă. Hai să vedem, cum începem?

— Știi, ce zici de „dragă Angelika“?

Maria a dat ochii peste cap. S-a întrebat dacă nu cumva nora sa își pierduse mințile în cei șaiszeci și cinci de ani ai ei mai mult decât și le pierduse ea în nouăzeci.

— Da, bravo, Voula, a pufnit ea. Și apoi?

Voula a ridicat din umeri, făcându-și sânii să-i tremure pe burtă.

— Scrie așa, a spus Maria. Vreau să-ți scriu de multă vreme. Sper să te văd înainte să mor, dar îmi dau seama că e puțin probabil să ne putem întâlni.

— Mamă!

— Să nu ne codim, Voula; nu mai am mult timp. Hai să terminăm scrisoarea înainte ca Arhanghelul Gavriil să te înlocuiască în postul tău de secretară.

Voula și-a scărpinat buza și a încuviințat din cap.

— Scrie așa, Voula: Angelika, te rog să-i spui mamei tale că nu am încetat niciodată s-o iubesc. Îmbrățișează-o și sărut-o din partea mea. Poppy a rămas în inima mea. Spune-i că-mi pare rău. Foarte rău. Dacă aș fi putut să schimb situația, aș fi făcut-o.

— Mamă, dacă Angelika nu știe să citească grecește?

— Să sperăm că a învățat-o Poppy. De fapt, putem să-l rugăm pe Demitri să ne traducă textul. Ce mai scriem? Ceva despre tatăl Angelikăi? a întrebat Maria, înclinându-și capul într-o parte. Yeorgo, a oftat ea. Nu a fost un bărbat chipeș, Voula?

A tăcut o clipă și ochii i s-au încețoșat.

— Încă o problemă dificilă. Oare Angelika știe?

* * *

La masa din bucătărie, Voula s-a așezat față în față cu Maria și a deschis caietul de exerciții.

— A trecut o săptămână și n-am înaintat mai deloc, mamă. Ce spui să scriem „va urma“ în partea de jos și să trimitem scrisoarea, pentru orice eventualitate...

Li s-au întâlnit privirile. Maria a clătinat din cap.

— Scrisoarea către Poppy nu a fost dificilă, dar nu știu ce să-i spun Angelikăi. Să ne mai gândim. Nu vreau s-o trimit până nu-i perfectă, Voula, dar e mai greu decât mă așteptam. Tu ce crezi că ar trebui să scriem?

— Să-i spunem despre mătușile, unchii și verii ei. Despre mine și despre copiii și nepoții mei. Ce zici? a propus Voula.

— Nu, vreau să fie ceva important.

Privirile li s-au întâlnit din nou. Un cocș tânăr a cârâit în apropiere, dincolo de ușă.

— *Tff*, știi ce vreau să spun, Voula. Doar am fost învățătoare, n-ar trebui să mă chinui atât cu o biată scrisoare. Fă-ne o cafea și hai în grădină, să croșetăm.

S-au așezat la umbra unui măslin bătrân, față în față cu ușa căsuței. Maria a privit în jos, pe deasupra acoperișurilor satului și a clopotniței bisericii *Agios Yeorgios*¹. A urmărit autobuzul

---

¹ Sfântul Gheorghe (n.tr.).

local, care înainta în zare, ca o miniatură, pe șoseaua palidă și prăfuită de dincolo de sat. Lat abia cât pentru două mașini, drumul șerpua printre crângurile de măslini verzi-argintii și cobora spre satul pescăresc Arvi de pe țarm. Un zgomot de claxon a răsunat până la Maria când autobuzul s-a apropiat de o curbă. Defileul Arvi, clar vizibil, despica stânca roșie în adâncime. De pe polițele înguste ale versanților lui abrupti își luau zborul vulturi pleșuvi suri, înălțându-se în cerc deasupra satului Amiras, purtați de curenții de aer cald.

Peisajul era fermecător, atât de calm și de pașnic, fără nicio urmă a ororilor pe care Maria le văzuse de sub același copac cu mult timp în urmă. A tras aer în piept și a simțit un miros de lemn ars, de carne de miel și de rozmarin. Cineva frigea costițe pe grătar. Amintirea incendiului, a pericolului de moarte în care ajunseseră băieții ei dragi și a zilei celei mai cumplite din viața ei i-a apărut înaintea ochilor cu o asemenea claritate, încât a suspinat.

Voula și-a ridicat ochii de la lucrul său cu croșeta.

— Ești bine, mamă?

Maria a pufnit.

— De ce să nu fiu? Hai să ne gândim la scrisoarea asta.

— Ce-ar fi să-i descrii satul Angelikăi? Poate că așa o să vrea să-l viziteze; sau despre recolta de măslina, sau despre faptul că s-a închis școala.

Cârligul croșetei Voulei străpungea rapid o față de masă împletită pe jumătate.

— Sunt atât de multe de spus, dar nimic nu pare vrednic de o scrisoare atât de importantă.

Maria lucra cu dificultate și mătasea i se agăța între degetele deformate, dar, dacă și-ar fi neglijat croșetatul chiar și o zi, nu ar mai fi reluat munca niciodată.

— Am găsit! a spus Voula, făcând-o pe Maria să tresară și să-și deșire împletitura, scăpând-o pe jos și zădărnicipându-și efortul de două ore.

Maria a încercat să-și lovească nora, fără s-o nimerească.

— Uite ce-am făcut din cauza ta! Să te apere Dumnezeu dacă nu ți-a venit o idee bună!

Voula se chinuia să ridice împletitura de pe jos, fiindcă avea picioarele prea grase ca să le poată îndoi și burta prea mare ca să se poată apleca.

— Întâi, spune-i Angelikăi despre ziua nunții lui Poppy și a lui Yeorgo. Spune-i că ai păstrat rochia lui Poppy. Întreab-o dacă n-ar vrea s-o ia.

— Bravo! E o idee bună, Voula. Hai să terminăm scrisoarea până luna viitoare, ca să i-o dăm poștaşului.

Hârâind și gâfâind, Voula s-a aplecat după lucrul Mariei și s-a îndreptat la loc, roșie în obraji, dar triumfătoare. În clipa în care s-a trântit pe scaunul de grădină, unul dintre ciorapii ei negri, lungi până la genunchi, i-a alunecat până la gleznă și atunci telefonul a sunat în casă.

— Doamne, Maica Domnului! a exclamat ea.

Amândouă și-au făcut cruce de câte trei ori.

Capitolul 2

Zborul EZY1105, în aceeași zi

Pe tot parcursul celor patru ore de zbor spre Creta, Angie se gândise îngrijorată la călătoria începută. Presupunând că ar fi reușit să găsească familia mamei sale, oare cum ar fi fost primită? Ar fi vrut să le anunțe înainte de a face prima vizită pe insulă, dar nu avea cum să-și contacteze rudele cretane. Dacă i-ar fi înțeles greșit bunele intenții și ar fi considerat că-și bagă nasul unde nu trebuie? Unde erau rudele tatălui său? De ce părăsise mama sa Creta cu atât de mult timp în urmă, rupând toate legăturile cu familia ei? Răspunsurile, bănuia Angie, se găseau în satul de munte retras pe nume Amiras.

Ieșind din terminalul sosirilor, Angie și-a lăsat capul pe spate și a închis ochii, lăsând lumina aurie a soarelui să-i scalde chipul. Situația avea să se rezolve. În orice caz, mai mult de atât nu se putea agrava. Mama ei, Poppy, părea să fi ajuns în pragul epuizării psihice. Angie își făcea griji neconținute pentru ea. Doctorul îi prescrisese somnifere și Angie se temea că, dacă nu ar fi reușit s-o ajute cumva, următoarea rețetă primită de mama sa ar fi fost pentru anxiolitice.

Colac peste pupăză, Angie tocmai își pierduse slujba, cariera editorială la care ținuse atât de mult.

Având în vedere boala lui Poppy și situația sa de șomeră, Angie se temea că nu își va mai putea face nunta. Până acum nu mai conștientizase cât de importante sunt mama și cariera în viața sa. Deși se străduia neîncetat să pară sigură pe sine, în momentele sale intime suferea din cauza celor întâmplate.

Ce s-ar fi făcut fără Nick? Acesta îi promisese că, orice s-ar fi întâmplat, vor avea parte de nunta, de casa, de copiii și de fericirea până la adânci bătrâneți pe care și le doreau. Angie nici că și-ar fi putut dori un bărbat care s-o susțină și s-o iubească mai mult decât el. Dar, în urma șocului suferit din cauza slujbei pierdute, își descoperise nevoia sufletească de a-și dovedi meritul pe scena lumii, în primul rând în propriii săi ochi.

Trebuia *neapărat* să-și găsească repede o slujbă nouă, dar, mai important, trebuia să afle ce anume o supăra pe mama sa atât de mult, încât se îmbolnăvisese. Cu cât se apropiase Angie de definitivarea planurilor sale de nuntă, cu atât păruse Poppy să sufere mai mult.

O îngrozea ideea să-și caute de lucru. Dacă nu va fi considerată suficient de competentă pentru a se alătura unei edituri mari? Ar fi devenit tristă și singuratică din cauza nedreptății vieții și ar fi ajuns să ia medicamente ca mama sa?

Măcar acum avea timp să lămurească cauza cumplitei nefericiri a lui Poppy. Mama sa se împotrivise cu atâta înverșunare când îi spusese că se duce în Creta pentru a-și găsi bunicii, încât Angie ajunsese la un pas de a-și anula planul de călătorie.

„Nu te duce! Angelika, te rog, te implor!“ insistase Poppy și apoi izbucnise în plâns... rupându-i inima lui Angie. Slavă Domnului că Nick promisese să-i poarte de grijă.

Situația era groaznică. În cei treizeci șapte de ani ai săi, Angie nu ieșise niciodată din cuvântul mamei sale. Adevărul era că se folosea de pretextul nunții pentru a-și găsi familia înstrăinată.

Bănuia că boala tot mai apăsătoare a lui Poppy își avea rădăcinile în exilul autoimpus care o despărțise de ținutul ei natal. De fiecare dată când adusesese vorba de Creta, mama ei recidivase.

Angie a inspirat adânc și a privit în jur. Aeroportul părea să fie amplasat periculos de aproape de orașul Heraklion. La nici un kilometru depărtare, hotelurile și clădirile capitalei Cretei se vedeau clar. Prin gardul de sârmă al aeroportului, Angie a privit dincolo de piste, spre marea albastră. Așezată pe scaunul ei de lângă hubloul, Angie se temuse o clipă că vor ateriza pe apă.

S-a întors și a privit spre interiorul Cretei. A contemplat munții înalți din fundal, aflați în spatele șirurilor de autobuze lucitoare și de mașini de închiriat. La sud de acele piscuri, care înconjurau platoul Lasithi, spera să găsească satul mamei sale.

Deodată, Angie a înțeles oportunitatea care i se prezentase. Fiind singură în Creta, fără logodnic, fără mamă și fără slujbă, se eliberase de orice restricții. Era liberă să-și găsească direcția. Putea să hotărască ce își dorește mai mult de la viață; o carieră, responsabilitățile materne sau binele mamei sale? Ar fi putut obține un compromis între acestea trei?

Turiștii veseli o înconjurau cu bagajele și cu copiii lor neastâmpărați. Ușor amețită, dar simțind că se mai liniștește, Angie s-a lăsat pătrunsă de atmosfera de vacanță. Și-a relaxat umerii și și-a descleștat mâna în care își ținea geamantanul.

A devenit tot mai încrezătoare. Planul ei era simplu și Angie nu întrevedea nicio problemă, cu condiția să își găsească bunica. Poate că în satul de munte Amiras va reuși să descopere cauza atacurilor de anxietate de care suferea mama sa. Atunci aceasta s-ar fi putut reuni cu familia și poate că s-ar fi însănătoșit înainte de nuntă.

Când Nick și Angie aveau să aibă copii, aceștia aveau să devină toată lumea lor și Buna Poppy ar fi fost o bunică ideală.

LIBRIS | We know books

Angie și-a imaginat atmosfera plină de iubire care i-ar fi înconjurat familia și gândul acesta i-a umplut inima de bucurie.

Înțelegea că lucrurile acestea nu se pot întâmpla de la sine, că trebuie câștigate prin efort. Petrecând această săptămână în Creta, Angie trebuia să uite de sine și să se străduiască să deslușească nefericirea mamei sale. Dar sentimentul de pierdere și rușinea provocate de pierderea slujbei îi apăsau pieptul ca o mare vânătaie emoțională.

A închiriat o mașină de la niște greci amabili și zâmbitori. Aceștia i-au urat bun-venit în Grecia, i-au dat o hartă și i-au urcat geamantanul în portbagaj. A pornit spre coasta de sud a insulei.

I se părea ciudat să conducă pe sensul „greșit“ al străzii. Când schimba viteza, căuta schimbătorul cu mâna stângă și lovea portiera. Până să găsească maneta cu mâna dreaptă, își lua piciorul de pe pedala de ambreiaj și mașina se zdruncina.

— Haide, Angie, poți s-o faci! s-a încurajat singură, încercând să se calmeze.

Traficul s-a degajat la marginea orașului și infrastructura modernă, cu fântânile magnifice, clădirile cu pereți de sticlă și străzile mărginite de palmieri, a dispărut. Semafoarele nu mai funcționau. Trotuarele se fărâmițau. Lucrări rutiere, cărucioare pentru cumpărături și mașini vechi erau abandonate de-a lungul șoselei. Hotărându-se să oprească și să exerseze schimbarea vitezelor, a parcat lângă o bordură sfărmată, a oprit motorul și a închis ochii.

Ambreiajul, mâna dreaptă pe manetă, schimbă, ridică piciorul.

Una dintre portierele pasagerilor s-a deschis și, surprinsă de zgomot, Angie s-a întors în scaun. Un cuplu de vârstnici s-a înghesuit pe bancheta din spate a mașinii, laolaltă cu două sacoșe de Lidl pline până la refuz. Bărbatul i-a spus ceva într-un dialect cretan pronunțat, pe care Angie nu a reușit să-l deslușească.

— Ce...? a bâiguit ea, privind în jur după ajutor, și apoi și-a dat seama că parcase într-o stație de autobuze, indicată prin intermediul unui scaun de plastic cu trei picioare legat de un stâlp cu coliere.

Vorbindu-i pe un ton gutural, înăsprit de vârstă, bărbatul a arătat cu mâna spre parbriz și a spus „*páme!*“, ceea ce, după cum și-a amintit Angie, însemna: *Să mergem!*

După zece minute, a lăsat cuplul vârstnic, cu tot cu cumpărături, în fața unei case mici de piatră. O lebădă din beton uriașă, vopsită în roz, domina grădina din față și un șir de sacoșe de supermarket prinse de-a lungul unei frânghii de rufe fluturau în bătaia vântului. Bătrânii i-au oferit cafea. Vorbindu-le poticnit în greacă, Angie le-a explicat că trebuie să ajungă la Amiras. Bărbatul a rămas cu mâna pe mânerul portierei și femeia a intrat în casă. S-a întors cu o batistă plină cu biscuiți cu untură și cu o sticlă de plastic.

— Ea făcut! a strigat bătrânul în engleză, arătând biscuiții și apoi sticla străvezie. Aici *raki*¹, eu făcut! Foarte bun, foarte puternic, ca mine.

S-a lovit peste burtă, zâmbind vesel.

Angie și-a luat la revedere și a pornit la drum, râzând cu gândul la ziua în care îi va povesti întâmplarea lui Nick.

Angie și-a închipuit viitorii săi copii eschivându-se la ora de culcare, așa cum fac toți copiii. „Mami! Spune-ne povestea cu bătrânii ăia din Creta!“ Și-a imaginat că îi duce la culcare, primind o privire zâmbitoare din partea lui Nick. Și-a imaginat toată scena. Familia perfectă.

S-a gândit cât de greu trebuie să-i fi fost lui Poppy să se obișnuiască cu viața la Londra, după ce crescuse într-un mediu atât

---

¹ Rachiu (n.tr.).

de prietenos. S-a întrebat din nou ce o făcuse pe mama ei să părăsească soarele și râsetele Cretei. Deși Poppy pomenise niște neînțelegeri în familie, Angie hotărâse că trecuse destul timp. Trebuia trasă o linie la capătul acelei perioade, pentru ca familia să se poată reuni.

Peste tot creșteau flori primăvăratice, explodând pe marginile drumului, plecându-se înaintea lui Angie în semn de bun-venit. Fâșii de pământ ocru separau livezile de măslini de plantațiile de vie împrăștiate pe întinderea peisajului unduitor și multicolor. Lumea tremura sub cerul de un albastru dens. În zare, piscurile acoperite cu zăpadă se înălțau maiestuos, sfidând soarele după-amiezii. Insula părea mult mai mare și mai impunătoare decât se așteptase Angie.

A oprit mașina pe marginea unui drum montan și a privit platoul. Cătune de case văruiate erau împrăștiate în văi, printre colinele verzi și domoale. În centrul fiecărui sat, Angie zărea câte o biserică cu acoperiș roșu boltit și clopotniță. A coborât din mașină și a făcut o fotografie panoramică cu telefonul, sorbind din ochi peisajul captivant.

Într-un crâng de măslini aflat imediat mai jos de stradă, o turmă de oi s-au oprit din păscut și s-au holbat la ea curioase. Gurile le zvâcneau, ca și când ar fi vrut să vorbească, și tălângile zăngănitore atârinate de zgârzile lor roșii și late au amuțit preț de o clipă.

Lumina caldă a soarelui îi mângâia lui Angie umerii precum brațul mamei. S-a întrebat dacă Poppy fusese vreodată aici și dacă admirase peisajul pitoresc. S-a gândit la cei patruzeci de ani ai exilului ei autoimpus. Oare Angie putea să-i vindece rănilor vechi fără a le cunoaște cauza?

Putea începe cu fotografiile pe care își pusese în gând să le facă. Nu se putea ca imaginile din Creta să nu-i trezească

amintiri plăcute lui Poppy. Angie a fost cuprinsă deodată de o mare speranță. În lumina strălucitoare a soarelui, toate problemele deveneau mult mai simple decât păruseră acasă.

Întorcându-se la adăpostul umbros al mașinii, a întins mâna spre cheia de pornire, dar s-a oprit și a lăsat capul pe volan, cuprinsă deodată de îndoieli. Cum putuse să iasă din cuvântul lui Poppy? Se temea ca planul ei egoist și nechibzuit să nu o amărăscă și mai tare pe mama sa.

Bunica sa nu știa că venise în Creta. Angie ar fi putut s-o ia spre o zonă turistică, să se bucure de câteva zile de soare, de mare și de nisip și să se întoarcă la Londra înviorată. Mama ei s-ar fi bucurat... în aparență. Angie a meditat asupra secretelor adânc înrădăcinate care o chinuiau pe Poppy. Gândindu-se la ea de la o asemenea depărtare, a înțeles cât de însingurată trebuie să se fi simțit femeia aceea care îi dăruise totul.

Și-a amintit de o zi din copilărie când îi intrase o așchie în deget. O durea indiferent ce ar fi atins, chiar dacă erau lucruri care-i erau dragi. O duruse când mama sa luase o pensetă și îi scotocise în piele. Angie o implorase să lase așchia.

Dacă Angie ar fi reușit să afle cauza nefericirii lui Poppy, atunci, oricât de mult ar fi incomodat-o scotocirile sale, poate că mama ei s-ar fi vindecat. A simțit o mare ușurare. A pornit mașina și a lăsat în urmă peisajul liniștit.

* * *

După o jumătate de oră de condus pe drumul pustiu, săpat în stânca roșie și verde a muntelui, relieful a devenit mai sărac și mai aspru. Niște capre cu blană mătăsoasă și cu coarne lungi și asimetrice au țâșnit prin fața ei. Niște copii se jucau și țopăiau în jurul unor capre cu barbă lungă. Macii și trandafirii sălbatici de pe marginea drumului au fost înlocuiți de pâlcuri de salvii și de covoare

întinse de anemone rozalii. Șirurile ordonate de măslini specifice peisajului mediteraneean au fost înlocuite de pini și de stejari-de-piatră cu rădăcini întortocheate, care se înălțau precar deasupra drumului. Angie a simțit o explozie de adrenalină în corp pe parcursul șoselei inegale, care șerpuia și cotea, urcând mereu.

A virat și, brusc, departe de tot, dedesubt, a zărit marea. Peisajul mirific i-a tăiat respirația. Ar fi vrut să oprească mașina, dar șoseaua, periculoasă, nemiloasă, avea câte o troiță ornată în dreptul fiecărei curbe strânse. Angie a presupus că mulți șoferi își pierduseră viața în cotiturile acestea abrupte. Când drumul s-a nivelat și a început să coboare domol, Angie a zărit o firmă Shell. Descoperind cu groază că indicatorul rezervorului atinsese limita roșie, a oprit aerul condiționat pentru a face economie de benzină. Cu palmele asudate pe volan și cu părul lipit de ceafă, a intrat în curtea unei benzinării prăfuite.

Fericită că poate coborî din mașina înăbușitoare, a întins mâna după pistolul pompei. Cu o mișcare prietenoasă din cap, l-a salutat pe bătrânul care stătea în umbra adâncă din fața garajului.

Un tânăr a ieșit deodată din atelier.

— Nu! Mă ocup eu. Cât să pun? a întrebat el.

— Fă-i plinul, te rog.

Tânărul a fixat pistolul în gura de umplere și, scoțând o cârpă dintr-o găleată, i-a spălat parbrizul prăfuit.

— Minunat, mulțumesc! a spus Angie, admirând parbrizul sclipitor. Spune-mi, te rog, cât mai e până la satul Amiras?

— Zece kilometri. E imediat după orașul Viannos.

S-a uitat la valiza ei de cabină, aflată pe bancheta din spate, de care erau atașate etichete de zbor.

— De ce te duci la Amiras? Nu e stațiune turistică.

— O caut pe bunica mea, care locuiește acolo.

— Cum o cheamă? Bunicul meu e din Amiras, sigur o cunoaște, a spus el, arătând spre bătrân.

— Kondulakis Maria, dar nu-i știu adresa exactă.

În timp ce tânărul îi vorbea bunicului său, pompa s-a oprit cu un bufnet surd: patruzeci și nouă de euro. Angie a scos o bancnotă de cincizeci din poșetă și, ridicând privirea, a văzut că bătrânul scuipă în praf. Cu fața ascunsă de umbra întunecată, și-a întors spatele și a intrat în atelier.

— Păstrează restul, a spus Angie. Mulțumesc că mi-ai spălat parbrizul. Bunicul tău o cunoaște pe bunica mea?

— Nu.

Încruntându-se deodată, tânărul i-a evitat privirea și s-a îndepărtat.

Când a ieșit în șosea, Angie s-a uitat în oglinda retrovizoare. Cei doi bărbați stăteau unul lângă altul și priveau după ea.

* * *

Pe strada principală din Viannos, ultimul orășel dinaintea satului bunicii sale, Angie a parcat cu spatele într-un spațiu înghesuit în spatele unei furgonete roșii. O capră se holba la ea de pe platforma vehiculului rablagit, behăind cu neîncredere la vederea modului în care parcase. Angie a traversat strada și s-a așezat la o masă de la marginea drumului, savurând umbra răcoroasă în care a învăluit-o un copac uriaș. Pe ramurile lui încălcite explodau primele frunze ale primăverii. Un cablu electric cu becuri pătate de muște șerpuia printre ramurile lui și se legăna în adierea blândă a vântului.

Angie nu se aștepta să întâmpine probleme cu sarcina sa următoare, găsirea unui loc de cazare. Căutând pe internet, găsise multe camere de închiriat în Viannos. Deocamdată, însă, simțea nevoia să bea o cafea și să se relaxeze.

Un ospătar a venit și i-a urmărit direcția privirii.

— Are mai bine de o mie de ani copacul ăsta.

— Uau, atât de bătrân!

Angie și-a așezat palma pe trunchiul lui și a simțit căldura zilei adunată în scoarța noduroasă. A contemplat atmosfera din piața orașelului. Poate că și Poppy se odihniase aici, poate că și ea atinsese copacul și zâmbise ramurilor lui.

Ospătarul a adus-o cu mintea înapoi în prezent.

— Ceva de băut, doamnă?

Fiind prea obosită pentru a încerca să-i vorbească în greacă, Angie a răspuns:

— O cafea, te rog.

— Frappé, nes, cafea grecească?

— Un frappé, mersi.

O cafea cu gheață ar fi răcorit-o. Avea nevoie de cofeină.

— De unde ești?

Angie și-a atins pieptul.

— Anglia, engleză.

— Ah, eu sunt Manoli. Vorbesc engleză perfect. Vrei ceva, îmi spui, bine?

În timp ce Manoli îi pregătea băutura, Angie a admirat haosul orașelului, amuzându-se cu gândul că strada aceasta îngustă făcea parte din șoseaua națională. Viannos, dezordonat, plin de ruine, dar pitoresc, numai bun de pus pe ilustrate, o fermeca. Lujeri de caprifoi se cățarau pe o clădire văruiată și se încâlceau în jurul obloanelor ei albastre. Parfumul florilor subțiri plutea în aerul serii timpurii.

Bătrâne în haine de doliu traversau strada încet, cu spatele drept și cu chipul mândru, încurcând traficul. Din când în când, coloana de mașini dădea cu spatele pentru a permite vehiculelor venind din sensul opus să-și continue drumul pe